



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

8 itrum illi qui sunt subiecti potestati alterius possint vouere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72772)

Ad tertium demum dubium dicitur, quod uota de his quae necessaria sunt ad salutem, a quocumque fiant, uera uota sunt & firma: quonia in his nullus praelato subest. Nec oportuit haec excipi, quia, ut dictum est, non habent propriam uoti materiam, ratione cuius subditi non possunt uocare sine uoluntate superioris.

ARTICVLVS IX.

Utrum pueri possint uoto se obligare ad religionis ingressum.

AD NONVM sic proceditur. Videtur, quod pueri non possint uoto se obligare ad religionis ingressum. Cum enim ad uotum requiratur animi deliberatio, non competit uocare nisi illis, qui habent usum rationis: sed hoc deficit in pueris, sicut & in amensibus, uel furiosis. Sicut ergo amens & furiosus non possunt se ad aliqd uoto astringere: ita nec pueri, ut uisus est, se uoto obligare religioni.

¶ 2. Praeterea illud quod rite per aliquo fieri, non potest ab aliquo irritari: sed uotum religionis a puero, uel puella factum ante annos pubertatis, potest a parentibus reuocari, uel a tutore, ut habetur 20. q. 2. c. Puella. ergo uideatur quod puer, uel puella ante 14. annos non possint rite uocare.

Supra uotum solenne, quam supra simplex, quoniam statuta Ecclesiae sunt in eius potestate. Singulorum autem animi interiores motus, in quibus perficitur uotum simplex, non ita subsumunt Ecclesiae, ut patet. Et ex hac differentia sequitur secundo notandum, quod scilicet Ecclesia potest ante factum, uotum solenne irritum facere si fiat, ut patet ex littera dicente, quod quantumcumque aliquis sit doli capax, non potest obligari uoto solenni religionis propter Ecclesiae statutum. Ex hoc ergo quod Ecclesia sic statuit, inhabiles sunt impuberes ad uotum solenne religionis. Et quia plus est inhabilitate omnes huiusmodi impuberes, quam habitare aliquem unum puberem: ideo sicut potest prohibere omnes impuberes doli capaces, qui secundum naturam sunt potestatem solenniter profiteri, ita potest prohibere ne aliquis, puta, Petrus, profiteatur, irritum & inane decernendo si fecus factum fuerit, & ratio iam dicta est superius. Et bene aduertitur, quod non loquimur de quocumque uoto solenni, sed religionis tantum: nam fecus est de uoto solenni continentiae. Tale namque uotum, si impubes est doli capax, suscipiendo sacrum ordinem emittit.

¶ Tertio, notandum est, quod auctor est male intellectus in illis uerbis, si uero ante pubertatis annos attigerit usum rationis, potest, quantum in ipso est, se obligare. Interpretati namque sunt, quod de omni uoto, etiam religionis loquatur, & impugnarunt: cum tamen clare constat, quod loquitur de uoto distincto contra uotum religionis, ut patet per sequentia, scilicet, Quantumcumque autem sit doli capax, ante annos pubertatis non potest se obligare uoto solenni religionis. Et scito quod uotum solenne religionis, quod non ualeat pro solenni, propter defectum aetatis, non remanet, habens uim uoti simplicis, declarante, seu statuente hoc Ecclesia, extra de regul. capit. 15. qui, in sexto, ubi dicitur quod professus ante completum annum decimum quartum potest libere redire ad seculum. Quod non diceret Ecclesia, si talis, quantum in ipso est, teneretur ad religionem, aut continentiam.

¶ Occurrit autem primo dubium circa illud, Nec tamen propter hoc, scilicet quod impuberes sunt doli capaces, in aliquo eximuntur a cura parentum. Videtur namque quod hoc sit falsum, quoniam impubes si malitia supplet aetatem, potest contrahere uerum matrimonium, ut patet extra de desponsatione impuberum. Et si potest contrahere, ac per hoc dare potestatem sui corporis alteri homini inuitis parentibus: ergo ante annos pubertatis eximitur a potestate parentum, cuius oppositum dicitur in littera. Et rursum, si potest corpus suum dare inuitis parentibus homini, ergo Deo: cum non debeat esse magis liber ad dandum alteri homini, si iusta est ecclesiastica lex, quam Deo. Et confirmatur, quia Ecclesia uidetur hoc approbare ut patet uigesima Secunda Secunda de S. Thomae. EE que-

Super quatuor oblationibus in articulo nonum.

In art. 9. eiusdem 88. q. notata sunt prima tria, deinde dubia sunt mouenda. Nota ergo primo differentiam originis respectu efficaciae in uoto simplici uel solenni. Nam uoti simplicis efficaciam ex deliberatione animi est, qua quis intendit se obligare, quod promittendo Deo fit, ut dictum est. Uoti autem solenni efficaciam oritur ex statuto Ecclesiae siue hoc fiat media consecratione, aut benedictione, ut de facto fieri auctor interpretatur, siue fiat benedictione, & consecratione, ut praedictum est. Et hoc sequitur, quod ante factum Ecclesia habet maiorem potestatem

Infr. q. 189. ar. 1. cor. Et 4. dist. 27. q. 2. ar. 1. cor. Et dist. 38. q. 1. ar. 1. q. 2. Et op. 17. ca. 15. & c. 13. ad 10.

parat, quia non est hoc expressum in regula. Ex quibus omnibus colligitur, quod religiosus subditus est praelato in operationibus exercendis & omittendis omnibus, quae non sunt de necessitate laetitiae, aut peccata, excepto exercitio extendentium regulam, & transeunt ad arctiorem religionem, uel statum, quae quia semper intelliguntur excepta, 10

AD TERTIUM dicendum, quod religiosus subditus est praelato quantum ad suas operationes secundum professionem regulam. Et ideo etiam si aliquis ad horam aliquid facere possit, quando ad alia non occupatur a praelato, quia tamen nullum tempus est exceptum, in quo praelatus non possit etiam circa aliud occupare, nullum uotum & religiosi est firmum, nisi sit de consensu praelati: sicut nec uotum puellae existit in domo, nisi sit de consensu patris: nec uxoris, nisi sit de consensu uiri.

AD QUARTUM dicendum, quod licet uotum eorum qui sunt alterius potestati subditi, non sit firmum sine consensu eorum quibus subiciuntur, non tamen peccant uouendo, quia in eorum uoto intelligitur debita conditio, si suis superioribus placuerit, uel non renitentur.

AD QUARTUM dicendum, quod licet uotum eorum qui sunt alterius potestati subditi, non sit firmum sine consensu eorum quibus subiciuntur, non tamen peccant uouendo, quia in eorum uoto intelligitur debita conditio, si suis superioribus placuerit, uel non renitentur.

AD QUARTUM dicendum, quod licet uotum eorum qui sunt alterius potestati subditi, non sit firmum sine consensu eorum quibus subiciuntur, non tamen peccant uouendo, quia in eorum uoto intelligitur debita conditio, si suis superioribus placuerit, uel non renitentur.

AD QUARTUM dicendum, quod licet uotum eorum qui sunt alterius potestati subditi, non sit firmum sine consensu eorum quibus subiciuntur, non tamen peccant uouendo, quia in eorum uoto intelligitur debita conditio, si suis superioribus placuerit, uel non renitentur.